

Cultura i Mitjans | Víctor Rodrigo / Laura Estrada | Actualitzat el 12/07/2019 a les 09:55

«La vida sense la Sara Amat»: el primer pas d'un amor adolescent

Laura Jou s'estrena en la direcció d'un llargmetratge amb una emotiva pel·lícula, que entendreix i abraça el públic en una història protagonitzada per dos joves adolescents

Una instantània de «La vida sense la Sara Amat» | Lucia Faraig (Cedida)

Senzilla, tendra i vestida d'una trama desacomplexada que amaga petits detalls, gestos i mirades que penetren més que qualsevol frase de tot el guió de la pel·lícula. Així és *La vida sense la Sara Amat* (<http://catalanfilms.cat/es/producciones/La-vida-sense-la-Sara-Amat>), un relat que amb el títol ja genera una predisposició sobre el film, però on el viatge dels personatges a través de les seves emocions i històries acompanyen l'espectador amb tanta delicadesa que és inevitable esbossar un somriure després dels 80 minuts que dura la producció. És el primer llargmetratge de Laura Jou, amb un repartiment ple de cares joves que escenifiquen un gran futur per al cinema català -i en català-.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=8jqgBj_RteU

La vida sense la Sara Amat és un cant cinematogràfic als primers passos cap a l'adolescència. En Pep (Biel Rossell) és un jove de 13 anys que estiujeja al poble amb la seva àvia i s'enamora de la Sara (Maria Morera), una noia decidida i amb caràcter que un dia jugant a fet i amagar decidirà desaparèixer. Però no del tot: escollirà el Pep com a protector i li demanarà que l'ajudi a romandre al seu nou amagatall, l'habitació del noi. El Pep deixarà de ser un nen en aquella estança, coneixerà l'amor, la mentida, la pèrdua, el plaer, l'atracció i la por. De rerefons, l'obra de Tolstoi d'Ana Karenina.

El conjunt de joves actors que donen vida als personatges principals de la pel·lícula estan dirigits de forma magistral per Laura Jou, experta en *coaching* d'actors de tan curta edat. Els papers de Biel Rossell i Maria Morera, en especial d'ella, estan executats amb molta naturalitat i una química que traspasa la pantalla. Tot i la diferència d'edat amb bona part del públic, aconsegueixen emocionar amb mirades perdudes i penetrants; amb gestos innocents i decidits; amb frases curtes i grans silencis. Una revelació en la cinematografia catalana.

Els dos protagonistes de la pel·lícula, Biel Rossell i Maria Morera Foto: Lucia Faraig (Cedida)

La nostàlgia irradia bona part de la posada en escena, situada als anys vuitanta del territori central de Catalunya. La vida estiuenca, la llibertat per deixar-se anar i explorar els nous camins que brinda una nova etapa arran de la infantesa. Els primers petons, els primers sentiments, el descobriment de la sexualitat o el vertigen de les primeres pors. Totes aquestes temàtiques es van desenvolupant amb els personatges d'una manera senzilla i sense pretensions. La directora situa de cop a l'espectador en la trama però no té gens de pressa per desgastar els seus personatges. Els tracta amb cura i els acompanya per vestir una molt bona pel·lícula.

La pel·lícula dirigida per Jou i inspirada en la novel·la homònima de Pep Puig és fidel a l'essència del llibre, que si bé és molt més reposat, borda a la perfecció la intensitat de les emocions dels protagonistes principals. Francesca Piñón, en el paper de la padrina del protagonista, aporta a la pel·lícula un punt de maduresa i saviesa des de la complicitat, l'amor i la tendresa d'una àvia. *La vida sense la Sara Amat* torna a posar de manifest com de necessari és el cinema català i en quina bona forma està, quina qualitat té i quin gran futur li espera.